

1249

27/1 67: 1. beh. af f. t. l. om uddannelse af lærere til folkeskolen.

[Poul Hartling.]

han vil fastsætte et rimelig stort timetal for det første år; jeg forstod, at det vil blive — jeg tror, undervisningsministeren selv brugte udtrykket — et virkelig rimeligt timetal. Ved rimeligt vil jeg for min part mene f. eks. 6 timer; det ville, mener jeg, give mulighed for en absolut forsvarlig løsning.

I forslagsstillernes bemærkninger og i fremsættelsen siges det er par gange, at en 1-årig undervisning kun er 7-8 måneder, og her fra talerstolen blev det endda reduceret til 7 måneder. Det forekommer mig lidt agitatorisk for det første at sætte tallet i underkanten og for det andet at sammenligne 7-8 måneder med 2 år. Enten må man sammenligne 1 år med 2 år, eller også må man sammenligne 7-8 måneder med 14-16 måneder. Det tror jeg da også forslagsstillerne vil give mig ret i, hvis der skal være ræson i tingene; men i selve fremsættelsen tales der uden videre om 7-8 måneder og 2 år, og det må forvirre folk, eller også må taleren have været forvirret. Det er jo almindelig skik at tale om skoleår eller om læseår, og et skoleår eller et læseår på et seminarium løber fra midten af august til midten af juni.

Hvis man absolut vil fraregne ferier og praktikhold og eksamenstid, kan man nok komme ned på et tal, der ligner det, som bliver nævnt, måske 8 eller 9 måneder, og i kommissionen har man opstillet et skema, hvor man vil fastholde, at der i hvert fald kunne blive 28 uger. Det er næppe rimeligt at gøre det på den måde; især for voksne studerende er studietiden dog ikke uden videre lig med de gennemførte undervisningstimer. Hvis man ville gøre det, hvor kort blev så ikke f. eks. universitetets læseår! Der kunne vist ikke engang blive 7 måneder.

I forbindelse med drøftelsen af 1 eller 2 år er det også vigtigt at gøre opmærksom på, at når kommissionen foreslog en 2-årig periode for klasselærerfagene — og det var det, ministeren havde taget op i sit

første forslag — så var denne bestemmelse knyttet sammen med den udtrykkelige forudsætning, at det andet år kun gjaldt for studerende, der ikke havde faget som linjefag. Det står udtrykkeligt i selve kommissionens lovforslag, altså ikke blot i bemærkningerne, det står i § 10, stk. 5, men det er overset af forslagsstillerne, der frimodigt citerer § 10, stk. 4, og så siger, at linjefagsuddannelsen berøres ikke i denne sammenhæng. Det gør den heller ikke i stk. 4, men det gør den i stk. 5.

Som nævnt i indledningen må vi under behandlingen af dette forslag holde os for øje, at faget ikke må få en særstilling. Det må være linjefag som andre og under samme kår; det må være klasselærerfag som andre klasselærerfag. Det synes, som om forslagsstillerne i virkeligheden først og fremmest vil pege på forkundskaberne — det forstod jeg også af den indledende bemærkning fra det ærede medlem hr. Diderichsen — og det kan ikke bestrides, at forkundskaberne hos de studerende ofte nok er spæde i faget kristendomskundskab. Derfor noterer jeg med glæde undervisningsministerens udtalelse om, at man vil tilrettelægge et særligt kursus for de studerende, der ikke har de fornødne forkundskaber. Og derfor har vi også støttet tanken om en kommission, der kunne undersøge og redegøre for fagets stilling i de forskellige skoleformer. Det kunne forhåbentlig også medvirke til, at man i alle skoleformer nåede frem til den ligestilling, som må være afgørende. Jeg takker ministeren for tilsagnet om en sådan kommission, og når den skal sammensættes, bør man, mener jeg, tænke på, at formålet er at fremskaffe en saglig redegørelse for fagets stilling og vilkår; derfor bør kommissionen sammensættes efter princippet, at det skal være fagfolk og ikke repræsentanter for forskellige organisationer.

Ellen Strange Petersen: Mit partis ordfører, hr. Gottschalck-Hansen, er pludselig